

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Sessió núm. 15 / CPJ / 18.02.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CPJ\15CPJ\

Fitxer 15CPJ1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número 473

Comissió de Polítiques de Joventut

Sessió 15, dimecres 18 de febrer de 2026

Presidència de l'l. Sr. Hugo Manchón García

Sessió 15 de la CPJ

La sessió de la Comissió de Polítiques de Joventut (CPJ) s'obre a ****. Presideix Hugo Manchón García, acompanyat de la vicepresidenta, Núria Navarro Hurtado, i de la secretària, Rosa Jové i Montañola. Assisteix la Mesa el lletrat Joan Ridao i Martín.

Hi són presents [Sabrin Araibi Marachi](#), [Alberto Bondesio Martínez](#), [David González Chanca](#) i [Andrea Zapata Alfonso](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Ennatu Domingo](#) i [Soler](#), [Montse Ortiz](#) i [Martí](#) i [Ariadna Urroz Segura](#), pel G. P. de Junts; [Ana Balseira](#) i [Marín](#), [Mar Besses Casanovas](#) i [Juli Fernández Olivares](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Pau Ferran Navarro](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Júlia Calvet Puig](#), pel G. P. de VOX en Cataluña; [Núria Lozano Montoya](#), pel G. P. Comuns; [Maria Pilar Castillejo Medina](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Sílvia Orriols Serra](#), pel G. [Mixt](#)[membres comissió].

També hi són presents els membres especialistes de la comissió [Santiago Acosta Gallego](#), [Josep Aleix Agustí Canals](#), [Carlos Cañas Cruz](#), [Raúl Collbatallé Simón](#),

Laura García Manota, Marc Martínez Romeu, Arnau Morales Soley, Marina Rodríguez Parpal i el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença d'una representació de la Joventut Europea Federalista davant la Comissió de Polítiques de Joventut per a presentar l'informe "La participació política del jovent a Europa: un desafiament creixent per als governs locals" (tram. 357-00983/15).

2. Compareixença d'una representació de la Federació de Casals de Joves de Catalunya davant la Comissió de Polítiques de Joventut per a informar sobre el seu projecte ideològic i pedagògic per a analitzar el model de participació i autogestió juvenil i la seva contribució a les polítiques de joventut (tram. 357-00986/15).

El president

Bona tarda, comencem la Comissió de Polítiques de Joventut. Però abans, algun grup té alguna substitució per comunicar? *(Veus de fons.)* Sí, diputada?

Júlia Calvet Puig

Sí, des del nostre grup comuniquem una substitució de Santiago Acosta per Carla Sabaté, que ara vindrà.

El president

Alguna..., *(Veus de fons.)* sí, diputada?

Sabrin Araibi Marachi

Sí, la diputada Conchi Jiménez substituirà el diputat Alberto Bondesio.

El president

Molt bé. Doncs aturem la sessió per rebre els compareixents.

(Pausa llarga.)

El president

Molt bé, avui ens acompanya el senyor Taha Zitan i la senyora Flavia Villanueva en representació de la Joventut Europea Federalista.

Compareixença d'una representació de la Joventut Europea Federalista per a presentar l'informe "La participació política del jovent a Europa: un desafiament creixent per als governs locals"

357-00983/15

Benvinguts a la Comissió de Polítiques de Joventut. Per recordar el funcionament de la compareixença, tenen quinze minuts per intervenir. Després, els grups disposaran de cinc minuts per preguntar. En acabar, podran respondre i tindran fins a set minuts. I poden començar quan vulguin.

Taha Zitan Echcharif (president Joventut Europea Federalista, JEF)

Gràcies. Moltes gràcies, president. Membres de la mesa, diputats i diputades, per donar-nos la paraula en aquesta sessió de la Comissió de Polítiques de Joventut. Som la Joventut Europea Federalista, una associació juvenil europeista present a Catalunya des del 78 i integrada en una xarxa europea activa a més de trenta països. Formem part d'un moviment que treballa arreu del continent per una Unió Europea més democràtica, més social i on la joventut no sigui només objecte de les polítiques, sinó també subjecte actiu en la seva definició.

Des de Catalunya, aquesta vocació es concreta en una tasca molt clara. Fer pedagogia europeista, generar espais de debat, impulsar la participació juvenil i contribuir al debat públic amb propostes en clau europea. Compareixem avui el compliment del requeriment d'aquesta comissió amb la voluntat de portar des de l'experiència associativa europeista una mirada sobre la participació política del jovent a Catalunya i a Europa i venim amb aquest doble arrelament, català i europeu, per compartir una diagnosi i algunes reflexions que des del nostre punt de vista són rellevants pel conjunt del sistema democràtic.

I és que la primera idea és clara. La participació política de la gent jove s'ha convertit en un indicador clau de la salut democràtica d'Europa. Les darreres eleccions al Parlament Europeu del 2024 ho han evidenciat. Mentre la participació global es manté entorn del cinquanta-u per cent, la participació dels menors de vint-i-cinc anys baixa aproximadament fins al trenta-sis i ho fa més en relació amb el cicle anterior.

Fa uns anys, especialment al voltant de l'emergència climàtica, es va interpretar que potser hi havia una nova onada de mobilització juvenil. La realitat actual ens indica que aquell impuls no s'ha consolidat i això no és només una dada conjuntural, és un senyal d'alerta. És un avís sobre la relació entre la joventut i les institucions democràtiques i és important subratllar que aquesta relació no es construeix només des de les institucions europees, sinó també, i de manera molt directa, des dels parlaments nacionals i regionals. I aquesta desafecció, però, no respon a una manca d'interès intrínsec per a la política, té causes molt concretes.

També observem una transformació en les formes de participació. Disminueix la implicació en estructures clàssiques, com partits o sindicats, mentre augmenten formes més flexibles i individualitzades. Peticions, consum polític, expressió a xarxes. I això no indica desinterès, sinó un canvi en els canals. La participació existeix, però es desplaça cap a altres espais. I és aquí on entra en joc el paper dels governs regionals. La Unió Europea funciona a través d'una governança multinivell on les decisions es distribueixen entre institucions europees, estats, regions i municipis.

Les regions com Catalunya tenen competències en àmbits claus per la joventut, educació, habitatge, ocupació, salut mental o cultura. Per tant, quan parlem de participació juvenil, no parlem només de mecanismes formals de participació, sinó de com s'incorpora la mirada de la joventut en les polítiques públiques que condicionen les seves trajectòries vitals. I és en aquest Parlament on es decideixen elements centrals que impacten directament en la vida dels joves, i això converteix el nivell regional en un espai clau per reforçar la connexió entre joventut i democràcia. Des de la mirada europeista, les regions poden actuar com a laboratoris democràtics, espais on experimentar noves formes de participació i de governança. En el cas català, iniciatives com el Pla Nacional de Joventut de Catalunya poden

representar un pas important. Però el repte no és només dissenyar bons plans, sinó garantir-ne la implementació, el seguiment i la implicació real de la joventut en el seu desenvolupament. I és aquí, precisament, on la diagnosi es fa més complexa, perquè si fins ara hem parlat de participació juvenil en termes generals, cal fer un pas i introduir un element clau. La participació no es distribueix de manera homogènia dins de la joventut. Hi ha diferències importants segons el gènere, l'origen, el territori o la situació socioeconòmica. I aquestes desigualtats condicionen no només el nivell de participació, sinó també l'accés a espais de decisió.

Per tant, qualsevol política pública que vulgui reforçar la participació juvenil ha de partir d'aquesta realitat diversa i abordar-la de manera específica. I és que la nostra generació ha crescut encadenant crisis. La crisi financera, la social, la climàtica, la pandèmia, l'augment del cost de la vida i actualment una guerra a les portes d'Europa i Europa. En aquest context, les dades són conegudes. A Catalunya l'atur juvenil continua situant-se per sobre de la mitjana europea, encara que s'hagi reduït en els darrers anys. I això es tradueix en experiències vitals marcades per la precarietat. Contactes temporals, salaris baixos, dificultats d'emancipació i una incertesa constant.

Quan la prioritat és arribar al final de mes o accedir a un habitatge, la participació política passa inevitablement a un segon pla. No per desinterès, sinó per manca de condicions materials. Diversos estudis mostren una correlació clara, els joves amb estabilitat laboral i habitatge assequible participen més. Per tant, la participació no es pot...

Fitxer 2

deslligar de les condicions de vida. A això s'hi sumen a altres factors que afecten la percepció de la política. L'emergència climàtica, les sancions geopolítiques o la percepció que el progrés social s'ha estancat. Tot plegat impacta en la confiança institucional.

Des d'una perspectiva europeista, això té una implicació directa. La promesa europea de progrés compartit es debilita justament allà on hauria de ser més tangible per a la joventut.

Si baixem aquest anàlisi pel cas català, les dades ens aporten matisos importants. L'interès per la política entre els joves es situa en un nivell mitjà del voltant del 5,4 sobre deu. No és una generació apàtica, però tampoc plenament connectada amb la política institucional. A més, hi ha una gran diversitat interna. Podem identificar perfils molt diferents. Joves mobilitzats, però crítics amb les institucions, joves amb més confiança institucional, joves informats, però poc actius, i un segment desafecte que queda completament al marge. I és precisament aquest darrer grup que representa un quinze per cent dels joves.

I és especialment rellevant des del punt de vista democràtic, perquè si hi ha una part de la generació que queda fora dels canals de presentació, el problema no és només de participació, sinó de qualitat democràtica. I és aquí, sobre aquesta dimensió, que les desigualtats internes de la participació, els nous canals, especialment digitals, i les implicacions concretes per l'acció parlamentària que se centra la segona part de la nostra intervenció.

Flavia Villanueva Galindo (vicepresidenta de la Joventut Europea Federalista, JEF)

Gràcies, president. Gràcies, diputats. Bon dia, bona tarda a tots i totes. Ara, millor? Perfecte. Doncs, per començar, per mi parlar de joventut catalana en singular és, inevitablement, una simplificació. Les dades de l'enquesta sobre generacions i participació 2023 mostren diferències clares, com ha comentat el meu company, en els nivells d'interès, participació i accés als espais de decisions segons el gènere, la classe social, el territori, el nivell educatiu i l'origen familiar. En termes de gènere, les dones joves presentem una participació especialment elevada en manifestacions i pràctiques en consum polític en comparació amb els homes joves.

Aquest dinamisme en l'esfera cívica, però, no es tradueix de manera proporcional en espais institucionals de decisió, i influeixen factors com la disponibilitat del temps, les responsabilitats de cura o les dinàmiques internes dels propis espais.

Pel que fa a l'origen, els joves amb progenitors nascuts a l'estranger tendeixen a mostrar nivells més baixos de participació en canals que estan més institucionalitzats. La recerca indica que aquestes diferències no responen a un menor interès polític, sinó a barreres com el coneixement dels circuits, les dificultats lingüístiques o les situacions de precarietat.

El territori i la situació socioeconòmica actuen també com a eixos transversals. Les àrees metropolitanes concentren més infraestructures i teixit associatiu, mentre que en entorns rurals o municipis petits les oportunitats poden ser més limitades. Alhora, la precarietat condiciona el temps i l'estabilitat necessaris per participar de manera sostinguda. Aquestes diferències, com he dit, no descriuen desinterès, sinó desigualtat en les oportunitats d'accés. Per això una política de participació efectiva ha de tenir en compte aquesta realitat diversa i procurar mecanismes realment accessibles. A escala europea, aquesta reflexió connecta amb l'Estratègia Europea de Joventut de 2019 fins a 2027 i amb els European Youth Goals, especialment aquell que promou espais de participació inclusius i amb capacitat real d'incidència pel que fa a la innovació democràtica digital, l'oportunitat i les garanties i també riscos que ofereix això.

El segon element, que és la innovació democràtica, les eines digitals poden ampliar l'accés als processos participatius, especialment entre generacions socialitzades en entorns digitals com la nostra. La plataforma Decidim, desenvolupada aquí a Barcelona, n'és un exemple clar, una eina de codi obert que integra aportacions ciutadanes amb garanties de transparència i traçabilitat. Experiències europees mostren que la participació digital és més efectiva quan hi ha regles clares, deliberació facilitada i retorn institucional verificable.

Ara bé, també cal reconèixer els límits. La bretxa digital persisteix per motius territorials, socioeconòmics i sense garanties de qualitat deliberativa. Els processos poden esdevenir superficials o fins i tot infrarepresentatius. Les eines digitals no substitueixen la necessitat que les decisions siguin comprensibles i que les aportacions tinguin una traçabilitat clara. Quan hi ha retorn institucional, la participació reforça la confiança i, quan no hi ha, es pot percebre com merament simbòlica. Aquí podeu veure algunes eines de referència europea que podeu trobar a l'informe per si voleu veure exemples de com ho ha fet la Unió Europea i després els riscos, com hem dit, les bretxes digitals, les minories que poden ser hiperactives però que no estan ben representades, tot això, ho podeu veure a l'informe que us hem fet arribar.

Després, un cop fet aquesta diagnosi, nosaltres volíem parlar de les implicacions que pot tenir això pel Parlament. A partir d'aquesta diagnosi compartida, el Parlament té una oportunitat molt rellevant per consolidar la participació juvenil com un element estructural de la seva funció legislativa, de control al Govern i també d'impuls polític.

Des de la nostra experiència associativa identifiquem cinc línies d'acció. La primera seria institucionalitzar un diàleg estable amb el moviment juvenil, reforçar i sistematitzar els canals d'interlocució amb associacions, col·lectius, xarxes juvenils, garantint pluralitat i representativitat. No només amb compareixences puntuals, sinó amb espais periòdics que estiguin vinculats a fases rellevants de la tramitació legislativa.

També creiem important, i com a segon punt, crear o reforçar mecanismes específics de representació juvenil. Explorar fórmules com per exemple un Parlament jove o models inspirats en el Scottish Youth Parliament adaptats al context català. Aquests mecanismes reforcen tant la incidència del jovent com la legitimitat institucional darrere d'aquesta participació.

Incorporar anàlisis –com a tercer punt–, d'impacte generacional en lleis i pressupostos. És a dir, considerar l'impacte sobre l'emancipació, sobre l'educació, sobre l'ocupació o accés a drets amb indicadors com els de si és jove, que poden mesurar les taxes d'atur, les edats, la vivenda, totes aquestes dades que es puguin després analitzar l'impacte que tingui en nosaltres preguntant-nos, interpellant-nos directament a nosaltres.

En quart lloc, reforçar el seguiment parlamentari del Pla Nacional de Joventut de Catalunya mitjançant informes periòdics i espais d'avaluació que garanteixin continuïtat més enllà dels cicles polítics.

I per últim, creiem que garantir recursos suficients i estables per l'ecosistema de la participació juvenil perquè, amb especial atenció al que hem dit abans del tema territorial, que hi ha d'haver un equilibri territorial perquè les oportunitats no depenguin de la capacitat tècnica o financera dels municipis.

Per acabar, nosaltres creiem que una democràcia menys intergeneracional és una democràcia més fràgil. Per tant, aquestes línies no pretenen substituir el debat

parlamentari, sinó aportar una perspectiva generacional que pot reforçar amb qualitat democràtica del sistema institucional. Integrar aquesta dada no és una qüestió sectorial, sinó una manera d'enfortir la qualitat democràtica del nostre sistema institucional.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. I ara passem al torn dels grups, i el grup que va sol·licitar la compareixença en aquest cas és el Grup de Socialistes i té la paraula la seva portaveu, la senyora Sabrin Araibi.

Sabrin Araibi Marachi

Gràcies, president. Primer de tot, sí que des del nostre grup parlamentari volíem enviar un missatge de condol i de suport a la família i als amics dels cinc joves que van perdre la vida al tràgic incident que va haver-hi a Manlleu. I un cop dit això, primer lloc també agrair-vos la vostra compareixença, les vostres explicacions i sobretot la feina que feu de portar la tasca europea als joves i portar la veu dels joves catalans cap a Europa des de l'any 78.

En un moment com és l'actual, de transformació profunda del projecte europeu, aquesta mirada connectada entre el nostre territori i la Unió Europea és més necessària que mai. Durant aquestes quatre dècades, la Unió Europea ha estat determinant per la consolidació democràtica, el creixement econòmic i la cohesió social. Catalunya, en aquest cas, també s'ha beneficiat de polítiques europees que han contribuït a millorar infraestructures, connectivitat, capacitat exportadora, recerca científica i innovació. I alhora, també ha portat activament al projecte europeu el nostre dinamisme econòmic, la vocació innovadora, la creativitat cultural i també la seva posició estratègica en el Mediterrani.

En l'actualitat podem parlar també de l'impacte positiu que ha tingut el programa Erasmus + a Catalunya, on durant aquest darrer curs acadèmic, més de quinze mil estudiants europeus han escollit per estudiar i viure en universitats catalanes i centres del nostre país. Aquesta presència també contribueix a promoure la cultura i la llengua catalana i a reforçar vincles d'intercanvi i respecte a solidaritat entre

diferents joves de diferents parts d'Europa. Però si volem també que Catalunya continuï sent present i seguir influint a Europa, necessitem que els nostres joves se sentin part activa d'aquest projecte. I aquí és on l'informe i les dades que ens heu presentat ens interpel·len directament. Veiem que el jovent de Catalunya participa, però no com esperàvem o com passava fa uns anys.

La participació juvenil a les europees ha baixat sis punts respecte a l'any 2019, l'interès polític mitjà a Catalunya també està en el 5,4 sobre deu. Tenim unes taxes d'atur que encara que s'han millorat, queda moltíssima feina per fer. L'únic que sí que veiem en aquest cas és la bretxa que hi ha entre les dones i els homes, on les dones joves participem més que els homes en la mobilització i també el vot. No tenim una generació despolititzada sinó que tenim una generació que no troba en nosaltres i nosaltres com a institució un espai útil.

L'informe en aquest sentit és molt clar, la desafecció no és només una qüestió comunicativa o cultural, sinó que té arrels materials –ho heu comentat–, com la precarietat laboral, dificultats d'emancipació, l'accés complicat a l'habitatge, la incertesa acumulada després de crisis successives. I quan el projecte vital és fràgil, la participació institucional es percep llunyana.

També és rellevant una altra idea que l'informe destaca, la participació no desapareix sinó que es transforma. Tenim en l'actualitat una davallada de la implicació en partits i sindicats, les formes de participació més tradicionals, però enfront tenim que les formes digitals augmenten el consum polític i les mobilitzacions més sectorials, especialment en els àmbits com el clima o el feminisme. Ens trobem davant d'un repte en aquest sentit de no substituir aquestes noves formes sinó connectar-les amb el circuit real de decisió pública. És a dir, com nosaltres ens connectem amb els joves i amb les seves formes de relacionar-se.

I aquí el nivell del nostre país és clau. Catalunya, en el marc de la governança multinivell europea, té competències estructurals en educació, habitatge, ocupació i salut, i el Parlament i el Govern poden actuar com a frontissa entre les demandes juvenils i les polítiques europees d'alguna manera, creant espais de participació estables amb retorn i traçabilitat, com heu comentat a la vostra exposició. Si volem una Catalunya forta a Europa, hem de garantir una democràcia més internacional,

més adaptada als nous canals de participació i amb compromisos verificables ja que, com heu comentat també, no es tracta només de convidar els joves a participar, sinó de demostrar que participar serveix i que també hi formen part.

I és en aquest sentit, aprofitant que us tenim i amb la vostra trajectòria, us volíem plantejar dues preguntes: com considereu que el Govern de Catalunya hauria de reforçar la seva participació i incidència en l'àmbit europeu per garantir que la veu del jovent de Catalunya tingui un impacte real en les polítiques de la Unió Europea? I, en segon lloc, quines millores concretes creieu que s'haurien d'impulsar per adaptar el nostre model de participació juvenil als reptes europeus a l'actualitat i intentar que aquest sentiment de desafecció desaparegui?

I simplement agrair-vos la vostra tasca, la vostra compareixença i moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I ara, en nom de Junts té la paraula el seu especialista, el senyor Aleix Agustí.

Josep Aleix Agustí Canals

Bé, en primer lloc, donar-vos les gràcies per comparèixer avui en aquesta cambra. Sí que volia començar constatant que Europa, la Unió Europea, doncs pateix un moment de transició. És evident que hem d'avançar, hem d'avançar cap a un sentit, els signes del temps, amb les noves..., els nous actes que hi ha hagut a nivell internacional, doncs ens han de fer moure cap a un sentit i aquí els joves, és evident que hem de tenir un paper important. Clar, l'informe parla de participació política del jovent a Europa, i ens centrem a Catalunya. Això és evident, la participació dels joves a Europa, a Catalunya i on sigui, evidentment és..., no?, Europa forma part de la política i aquí veiem que hi ha una desafecció política del jovent, que constatem també en el cas europeu.

En resum, podem dir que l'esforç no té recompensa, és a dir, que a nosaltres ens vam dir que si nosaltres ens esforçàvem, que si estudiàvem, que si fèiem allò que se'ns demanava, podíem obtenir una bona feina que ens permetria viure bé. Això constatem que no és així. Les dades d'atur, aquest 2025 ens ho diuen, que estem

entre un vint-i-cinc i un vint-i-set per cent d'atur a Catalunya, és a dir, l'ascensor social s'ha trencat, s'ha espatllat. I això ha desenvolupat aquesta desafecció política entre el jovent, que ens porta a una baixada de participació política, com comentàveu, i que també ha transformat la manera en què els joves es relacionen amb la política. Sobretot en el cas d'accions col·lectives, ara podríem dir que són més individuals, com comentàveu, amb signatures i no pas tant manifestacions.

Clar, això, com deia, és degut a que s'ha trencat aquesta desafecció política pel trencament de l'ascensor, que s'espatlla l'ascensor social, però alhora també heu explicat que és per les diferents crisis que hem viscut el jovent català. I aquí...

Fitxer 3

la diagnosi que feu nosaltres la compartim, és evident que s'han de posar més eines al jovent perquè pugui dir la seva. Nosaltres hem d'estar inclosos en les decisions que es prenen perquè acaben repercutint en la nostra vida i, per tant, hem de poder dir-hi la nostra. I en aquest sentit nosaltres ho compartim plenament i creiem que algunes de les propostes que feu, malgrat algunes, crec que ja es recullen. Per exemple, parlàveu del desenvolupament d'experiències periòdiques del Parlament Jove. Jo, això, si no m'equivoco, ja es fa, i algunes també, però, evidentment, creiem que hem d'avançar cap aquí.

Parlàveu també de les organitzacions polítiques juvenils, i aquí sí que jo també volia fer un parèntesi perquè, clar, jo soc secretari general de la Joventut Nacionalista de Catalunya, aquí hi ha altres portaveus d'altres organitzacions i nosaltres, com a organització, dins de la nostra esquena portem guanys que hem aconseguit per la joventut que són importants, no?, l'abolició del servei militar obligatori és gràcies a la JNC. També vam participar en la reducció del vot dels vint-i-un als divuit anys, i, per tant, què vull dir amb això? Que, entre tots, també hem de ser capaços d'explicar que la política, que les organitzacions polítiques juvenils són importants, són rellevants i ajuden a transformar la societat i a millorar les nostres vides.

I això té un sentit, i és aquest que us explicava. Transformar la vida de la gent i entendre la política no des d'una barrera, sinó implicant-s'hi. I les organitzacions

polítiques juvenils són una bona eina per implicar-se en la vida política i també poder traslladar les teves decisions o les teves idees per prendre decisions.

Jo el que sí que us volia fer una pregunta perquè, a l'informe del que entenc que se'n desprèn és com, a nivell del Govern català i del Parlament es pot acostar la política als joves, la política europea als joves, però sí que, evidentment, no se'ns escapa. Dins d'un govern multinivell el Parlament i el Govern et pot traslladar, et pot acostar a les polítiques que es prenen des d'Europa, però en com els joves poden incidir directament en les polítiques europees, perquè si les polítiques es prenen des d'Europa i el Parlament el que ens ajuda és a explicar-les i a acostar-les, aquí hi ha una falta de presa de decisions o falta de traslladar idees dels joves en les polítiques que es decideixen des d'Europa.

Per tant, aquesta també és una pregunta que us volíem fer i ho deixo aquí president.

Gràcies.

El president

Gràcies. I ara és el torn d'Esquerra Republicana i té la paraula el seu especialista Marc Martínez, quan vulgui.

Marc Martínez Romeu

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. En primer lloc, agrair la compareixença de la Joventut Europea Federalista avui davant de la Comissió de Polítiques de Joventut, no només per la feina que fan habitualment, sinó també i avui especialment per la voluntat o per la presentació d'aquest informe que, al final, té la voluntat de contribuir a millorar la participació política de la joventut, especialment en aquests assumptes públics que són els assumptes de tots.

Nosaltres, des del Jovent Republicà hi ha diversos punts de l'informe que compartim plenament, no només en la part aquesta més de diagnosi, sinó també en les implicacions que comporten aquests diferents elements que han apuntat. De fet, entenem que alguns dels elements que avui aquest document assenyala són reptes o són símptomes d'un model institucional que és l'europeu, que cal transformar de manera profunda.

I en primer lloc, voldríem centrar-nos en aquesta part més de precarietat com a arrel de la desafecció, perquè l'informe encerta plenament quan afirma, per exemple, que la precarietat laboral, l'habitatge inassequible i la incertesa vital són factors que ocupen una centralitat i que expliquen la disminució de la participació juvenil. Des del Jovent Republicà ho compartim plenament. Entenem que no hi pot haver una democràcia plena si la majoria dels joves avui no poden emancipar-se, no poden planificar el seu futur i viuen immersos, vivim immersos en un sistema que ens condemna a una inestabilitat permanent.

Aquesta situació és conseqüència d'una prioritització sistemàtica dels interessos econòmics per sobre de les necessitats socials i mediambientals. Tot i que l'existència de l'estat del benestar en alguns països europeus ha contribuït a mitigar certes desigualtats, entenem que alhora també en molts altres s'ha utilitzat com una cortina de fum per amagar una precarització creixent de la classe treballadora. I, a més, en el cas de la Unió Europea i dels seus estats membres, la manca d'una agenda social ferma i la prioritització de polítiques neoliberals per sobre de polítiques socials han erosionat drets laborals, generant un model que beneficia el gran capital, mentre amplia les desigualtats.

Recentment n'hem vist un exemple molt clar, com és l'acord del Mercosur, un acord que generarà un impacte mediambiental enorme, a més d'una competència deslleial per al sector primari català, i a més a més, en definitiva, la consolidació d'un model extractivista que entenem nosaltres que és perjudicial.

Entenem que la precarietat contribueix a la desafecció i que, per tant, la millor manera de combatre aquesta desafecció és precisament a través d'un canvi sistemàtic de model econòmic que passi per polítiques redistributives, estructurals i valentes. Si, com bé expliquen, la precarietat laboral, les dificultats d'emancipació i també la crisi climàtica erosionen la capacitat de participar i contribueixen a generar desafecció, el que entenem és que cal que les institucions es plantegin aquest canvi en el model econòmic.

El segon punt que volíem apuntar avui és respecte a aquesta necessitat d'aquesta governança multinivell a una escala que sigui real. L'informe apunta que les regions tenen un paper clau en la governança europea i que poden actuar també, com bé

han comentat, com a laboratoris democràtics. Aquí crec que hi ha un punt de trobada important, que és que Catalunya necessita més capacitat de decisió, no menys, i que això passi també per reconèixer l'escala regional com un element imprescindible per abordar els reptes juvenils.

L'informe, des del nostre punt de vista, encerta quan reclama una arquitectura multinivell de participació juvenil i, per tant, creiem que cal dir-ho clar, també. Aquesta arquitectura, amb l'estructura europea actual, el model de la Unió Europea com a club, precisament, d'estats, no contribueix a generar aquests canvis que a nosaltres ens agradarien. I, per tant, no hi pot haver una governança multinivell real si les nacions sense estat, per exemple, no hi tenen una veu pròpia reconeguda explícitament. No hi pot haver una participació juvenil efectiva si les decisions que afecten el jovent es prenen lluny dels territoris i sense aquest control democràtic.

Catalunya pot ser un actor clau en la renovació democràtica europea. Nosaltres ho creiem fermament, però només si la Unió Europea reconeix que les regions i les nacions sense estat no són només un decorat institucional, sinó subjectes polítics amb una legitimitat pròpia. La nostra generació ha crescut, com bé han apuntat, enmig de mobilitzacions massives que no sempre han tingut aquest retorn institucional. Això no és només un problema de desafecció, sinó que entenem que és un problema de bloqueig democràtic i per això defensem que la participació juvenil també passa per decidir el futur polític de Catalunya, inclòs el seu encaix o no dins de l'Estat i dins de la Unió Europea.

I per tots aquests motius, i amb això finalitzo la intervenció, els hi voldríem traslladar dues preguntes. En primer lloc, quin paper precisament creuen que hauria de tenir el jovent en processos d'autodeterminació o en debats sobre el futur polític dels territoris. I després, que han apuntat de manera molt encertada algunes mesures que podrien ajudar a reforçar la participació de la joventut, però voldríem, aprofitant que estan aquí en aquest espai avui, que ens poguessin il·lustrar amb algunes de les polítiques, per exemple, que es puguin adoptar des del Parlament de Catalunya per contribuir precisament a millorar les condicions de vida de la classe treballadora o de la joventut de classe treballadora que ara mateix presenta aquestes dificultats de participació política.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. I ara és el torn del Partit Popular i té la paraula el seu portaveu, Pau Ferran.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, senyor president. Volia començar agraint als compareixents per la seva presència avui al Parlament i també per la feina feta, perquè aquest estudi posa dades d'una realitat que molts ja percebem i és una distància cada cop més gran entre els joves i les institucions. I les xifres que ens aporta aquest informe són bastant rellevants, dels menors de vint-i-cinc anys gairebé el disset per cent ens declara obertament desafecte, i crec que és una senyal d'alerta que ens ha de fer reflexionar a tots, però crec que especialment també als que tenen responsabilitats de Govern, perquè aquesta desafecció no es produeix perquè sí, es produeix perquè hi ha una sèrie d'elements que fan que els joves no puguin confiar en les institucions.

Més aviat no és tant una desconfiança directa en les institucions, perquè hi ha moltes institucions que sí mereixen la confiança dels joves. La policia, els Mossos d'Esquadra, la Policia Nacional, la Guàrdia Civil, l'exèrcit, els metges, tot el personal sanitari sí que conserven la confiança dels joves. Per tant, crec que els joves no és que desconfiïn del sistema, sinó és que desconfien en les respostes, desconfien en les polítiques que s'apliquen des de les institucions i que veuen que no tenen un efecte directe en el seu dia a dia. I per això és que també molts joves s'informen cada dia per canals digitals, més informals, i els mecanismes polítics que hem conegut sempre estan perdent força, i per això hem de reflexionar, quin és el problema?

Jo crec que el problema no és el canal, sinó és precisament la confiança, i aquesta confiança no la recuperarem a través de més òrgans participatius, sinó amb resultats i amb polítiques directes que afectin la vida dels joves de manera positiva. Perquè en el propi informe reconeix una idea que és clau, i és que la participació dels joves està molt vinculada a la seva seguretat, a la seguretat material. Quan un jove té feina estable, quan un jove pot marxar de casa seva, construir el projecte de vida que vulgui, és quan més participa i és quan més confia. I quan un jove no ho té, no té tots aquests elements, és quan s'allunya i és quan desconfia. I és que és normal que

hi hagi molts joves que no confinen el sistema, perquè no tenen elements ni conceptes reals pels quals hi puguin creure.

A Catalunya tenim molts problemes. Un d'ells, per exemple, l'habitatge. Preus disparats, oferta insuficient. I les polítiques que s'estan aplicant, el que ens diuen és que no només no s'ha millorat el problema, i és que a més s'ha empitjorat, a sobre s'ha empitjorat. I a mi el que em genera més..., el que em desperta més curiositat és que els partits polítics que ens han portat a aquest mateix drama són els que avui governen. Socialistes i separatistes, separatistes i socialistes és igual l'ordre, però són els que han governat sempre a Catalunya i són els que ens han portat fins aquí. I a mi el que jo us dic, el que –ja us dic–, el que em genera més curiositat és escoltar els portaveus de Junts, del PSC i d'Esquerra Republicana. Es queixen de tot i sembla que mai hagin governat aquí, però escoltin, vostès tindran alguna responsabilitat sobre el que passa a Catalunya i sobre el que ha passat els últims anys a casa nostra.

La mateixa situació tenim en educació, amb les pitjors dades de qualitat educativa de tot Europa. El mateix passa amb la saturació dels serveis públics. Escolti, en molts municipis tenim una pressió demogràfica derivada d'una immigració totalment descontrolada que està col·lapsant escoles, centres d'atenció primària i els serveis socials. Llavors, clar, quan un jove veu que no pot accedir a un lloguer, que va encadenant contractes precaris i que la sensació que li desperta, no?, és que tot aquest conjunt de situacions és que el sistema no és just, evidentment la desafecció és molt comprensible. I, per tant, el repte no és només fer participar els joves com a concepte abstracte, perquè sí, sinó fer una política útil que els faci recuperar la seva confiança.

I això passa per garantir tres qüestions que són molt bàsiques. Feina, habitatge i estabilitat a les seves vides. Perquè, si som capaços, els responsables públics i des de les institucions, d'oferir un projecte vital que sigui viable, la participació dels joves vindrà sola, d'això no us càpiga cap dubte.

I moltes gràcies per la vostra intervenció avui aquí al Parlament.

El president

Gràcies, diputat. I ara, en nom de VOX en Catalunya, té la paraula la seva portaveu, Júlia Calvet.

Júlia Calvet Puig

Gracias, presidente. Bueno, en primer lugar, agradecer su comparecencia, su informe también, un informe en el que se habla de desafección política y lo que es realmente interesante, que por fin tenemos aquí un tema en esta comisión que aporta algo, pero sí que es verdad que yo no hablaría tanto de desafección a la política en general, sino que hablaría sobre todo de desafección, digamos, con el sistema en su conjunto, no tanto con la política, sino con el sistema en su conjunto, porque lo que se decía antes, ¿no?, la realidad es que tenemos un sistema que nos exige mucho, que nos exige, digamos, competencia, nos exige inmediatez, pero resulta que a cambio solo nos da precariedad.

Y el ejemplo claro era nuestros padres y nuestros abuelos, que si trabajabas honradamente al menos el sistema te recompensaba. Tenías casa, trabajo estable y podías formar una familia. Hoy, ¿qué pasa? Hoy pasa todo lo contrario: que, aunque estudies; que, aunque trabajes; que, aunque te esfuerces, aún así, no tienen absolutamente nada. De ahí la desesperanza y de ahí un poco toda esa frustración hacia ese sistema que nos condena a pesar de hacer todo lo que considera que hay que hacer, todo lo correcto.

Entonces, sí que es verdad que claro, hay que decirlo claramente, esto no ha venido por arte de magia, porque los responsables de que los jóvenes seamos la primera generación en vivir peor que nuestros padres tiene nombre...

Fitxer 4

Y tiene apellidos. Y muchos están en esta sala. Porque claro, Partido Socialista, Partido Popular, separatismo aquí en Catalunya. Claro, decía el d'Esquerra, no, claro, es que estamos en contra del sistema porque solo nos condena a la precariedad, pero si ustedes son el sistema, si llevan gobernando toda la vida aquí en Catalunya y también en el Gobierno de España.

Es que claro, a mi me hace gracia, porque ustedes son los responsables de la ruina y la decadencia actual que viven los jóvenes. Esos más de cuarenta años de políticas que nos han condenado a estar como estamos y de políticas en contra del español corriente. Esa es la realidad, por mucho que les moleste.

Y es que, aunque asistimos también a ese teatro constante, en el que resulta que, tanto los partidos separatistas se pelean, entre unos y otros, el Partido Socialista y el Partido Popular también, resulta que a la hora de la verdad tenemos las mismas políticas en todos lados. Y esas políticas, por ejemplo, se ven claramente en Bruselas, se ven con mayor claridad, porque, por ejemplo, tenemos todos a favor de la Agenda 2030, todos a favor del Pacto Verde Europeo que está asfixiando nuestro campo español. Resulta que todos a favor de las políticas de puertas abiertas, a favor de políticas que atacan a la soberanía de las naciones, anteponiendo una supuesta identidad supranacional ficticia y así podríamos seguir. Entonces, ¿qué esperan?

Claro, es que yo me pregunto, ¿qué esperan de los jóvenes? Es que los jóvenes no son tontos. Los jóvenes ven que realmente voten a quien voten, acaban pactando las mismas políticas y acaban sufriendo la misma ruina de siempre, sea del color que sea. Entonces, esa es la situación.

También, otro de los aspectos que a mí ya..., es para reírse, y es que el informe habla de la crisis climática y de cómo esto afecta sobre todo a la salud mental de los jóvenes y a la participación política. Claro, es que esto parece de chiste. Me están diciendo que ustedes creen que a un joven que no le llega a final de mes le importa lo más mínimo si llueve más o si llueve menos. O me están diciendo ustedes, ¿de verdad creen que a un joven que trabaja, un joven que no le alcanza para poder emanciparse, para poder formar una familia, para poder crecer en su propia tierra, ¿le importa que en invierno haga frío y en verano haga más calor?

Es que, hombre, de verdad, los pies en el suelo, por favor, porque empieza a ser ya vergonzoso que nosotros estemos aquí hablando de mucha política climática, mucha política de género, pero la realidad es que nuestros jóvenes no tienen ni pan, ni hogar. Y esa es la auténtica realidad. Y estas chorradas climáticas y de género son la gran evidencia de la gran desconexión de la clase política dirigente. Una clase

política dirigente que crean problemes on no els hi ha i agreven els problemes que ja existien per la seva negacionista a les problemes reals i també per la seva incompetència. I això és la realitat que tenim els joves avui.

I per acabar, dir-vos que em sembla un poc surrealista que en un informe que parla un poc de la desafecció, bueno, parla completament de la desafecció juvenil, resulta que no es nomena ni una sola vegada la inseguretat, quan és una de les principals problemàtiques, una de les principals preocupacions, per no dir la primera, de tots els joves, i no ho dic jo, ho diuen els diferents baròmetres recents que han anat sortint. Entenc que em agradaria un poc que també em responguessin un poc a això, que em ha sorprès realment que en un informe on es parla precisament de la desafecció juvenil no es parli de la principal preocupació dels joves.

I perquè són coses com aquestes, i amb tot el que us he dit, que crec que és evident que el que hi ha no és que hi hagi desafecció amb la política, és que jo crec que hi ha desafecció amb les polítiques. Per això, el normal és que això és el que està passant, i és que cada vegada hi ha més joves que apostem per VOX, perquè creiem que és l'única alternativa que reconquistarà absolutament tot el que tots vosaltres ens heu arrebatat.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I ara té la paraula la senyora Núria Lozano, portaveu dels Comuns, quan vulgui.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Presentar-se com a antisistema mentre defensen els interessos que aquest representa, i el negacionisme climàtic en què s'emparen és populista, és demagògic i té les potes molt curtes i, desgraciadament, per caricaturesc que resulti, no és un acudit.

Dit això, volem començar agraint la compareixença de la Joventut Europea Federalista de Catalunya i la feina que feu. L'informe que avui ens presenteu, i que ens ha semblat molt interessant, té un missatge molt clar. La joventut no és apàtica,

però està cada cop més lluny de les institucions. Hi ha un interès polític, hi ha mobilització social, hi ha consciència climàtica feminista, però hi ha també una profunda desconfiança envers la capacitat real de les institucions per transformar la realitat i donar resposta a les necessitats del jovent.

L'informe que ens heu fet arribar mostra que una part important d'aquest jovent participa fora de canals institucionals en causes socials, en xarxes, al consum polític, a l'activisme climàtic, al feminisme, però també cau la participació simultàniament en partits polítics, en sindicats i en estructures més clàssiques. I per tant, això vol dir que creix un bloc de joves que expressen d'aquesta manera la seva desafecció. I no passa per casualitat, sinó perquè estem parlant d'una generació que encadena crisis, precarietat laboral estructural, impossibilitat d'emancipar-se, emergència climàtica, crisi del cost de vida.

Des d'una mirada emancipatòria ho diem clar, no es pot demanar participació política mentre es neguen drets materials bàsics, i això ens porta inevitablement a parlar d'Europa. Des de Comuns i des de Joves ecosocialistes ens definim com europeistes. I això perquè sabem que moltes de les decisions que marquen el futur també del futur del jovent, doncs es prenen precisament a la Unió Europea, sigui en matèria d'habitatge o de mercat laboral o de transició ecològica o d'inversió pública.

Però també ho diem clar, volem més Europa, però una Europa més democràtica, més transparent i més propera a la ciutadania. Perquè avui aquesta Unió Europea és percebuda com una arquitectura llunyana, tecnocràtica, difícil d'entendre i encara més difícil d'influir. I això l'informe ho recull molt bé. El jovent no veu aquest retorn institucional, no veu traçabilitat entre els espais de participació i la presa de decisions. Hi ha evidentment excepcions positives. S'ha fet referència anteriorment al programa Erasmus+, que probablement n'és un exemple clar en aquest sentit. Ha obert horitzons, ha creat consciència europea i ha canviat la vida d'un percentatge important de joves. Ara bé, és una eina valuosa que cal reforçar i democratitzar encara més.

Però Europa no pot ser només mobilitat, Europa ha de ser també participació política real. I aquí apareix una contradicció molt preocupant. Mentre es fan discursos sobre empoderar el jovent, el debat en el marc pressupostari europeu 2028-2033 s'estan

plantejant canvis que en la pràctica afebleixen el finançament directe de la societat civil juvenil, especialment de les organitzacions crítiques, feministes, ecologistes, antiracistes i això ho voten els grups del Partit Popular, però també el Grup de VOX i també el Grup de Socialistes i el Grup dels Demòcrates. S'està avançant cap a un model on els fons passen sobretot pels estats, amb menys accés directe a les entitats juvenils i menys autonomia en el teixit associatiu i això significa menys pluralisme, menys capacitat crítica i menys democràcia de base.

Des del Parlament Europeu s'envia un missatge molt perillós, que el jovent és benvingut si viatja, però no tant si s'organitza, si fa intercanvis però no si qüestiona, i és vist amb bons ulls si consumeix a Europa, però no si en canvi la vol transformar. Defensem un europeisme transformador, que entén la participació juvenil com a no decorativa, sinó estructural, que la democràcia no es construeix només amb programes, sinó amb drets, amb recursos i poder real per la ciutadania jove.

I aquí, al Parlament de Catalunya també tenim responsabilitats molt concretes. L'informe ho planteja amb claredat, cal passar de la diagnosi al compromís institucional. Això vol dir, primer establir un diàleg estable amb el moviment juvenil, no només processos puntuals. Segon, crear espais formals de participació jove vinculats a l'activitat parlamentària. Tercer, incorporar l'impacte generacional en lleis i pressupostos. Quart, fer un seguiment real del Pla Nacional de Joventut de Catalunya 2030, amb indicadors i compareixences. I cinquè, garantir recursos estables per a l'associacionisme juvenil amb equitat territorial. Perquè si la participació depèn de convocatòries puntuals o voluntats polítiques canviants, no és participació, és precaritzar la democràcia.

L'informe ens diu una cosa molt simple i molt profunda –i amb això vaig acabant–, el jovent no ha marxat de la política, sinó que és la política institucional que s'ha allunyat del jovent. Si no corregim això, tindrem una democràcia cada cop menys intergeneracional. I si Europa retalla precisament el jovent crític, el que fa és empobrir el seu propi futur. Nosaltres volem una Europa social, verda i democràtica, i volem institucions a Brussel·les i també a Catalunya que escoltin, que rendeixin comptes i que no tinguin por del pensament crític.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Com que no hi ha representació de la CUP i tampoc del Grup Mixt, tanquem aquest torn amb la intervenció del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, i té la paraula el seu representant, Pau Casanovas, quan vulgui.

Pau Casanovas i Claus

Perfecte. Gràcies, president. Bé, en primer lloc, agrair la compareixença de la JEF, l'explicació de l'estudi que heu fet, molt complet. La veritat és que nosaltres compartim gran part de la diagnosi. La veritat és que és una cosa en la qual, com a Consell hi hem estat treballant també i veiem com, clarament, tot això que apuntàveu s'està materialitzant com aquest canvi en la forma que té la joventut de participar. S'està començant a veure reflectit en aquests estudis que cada cop són més.

Sí que a nosaltres a vegades ens preocupa com aquesta situació que, crec que vosaltres, lluny de fer-ho, heu intentat remar a la contra, però a vegades es fa com aquest relat alarmista, com de la joventut no està organitzada, no està interessada per la política, i crec que justament aquesta idea que apuntàveu per nosaltres també és superimportant. No és que la joventut no tingui interès per la política, sinó que estan canviant els canals i les formes de participació, i on s'observa més aquesta desconexió potser seria en els canals tradicionals o més institucionals de participació.

Nosaltres també, a més a més, compartim aquesta visió de l'associacionisme com una escola de ciutadania, com una escola de participació, i a més a més veiem com en les darreres mobilitzacions sí que hi està havent una presència de la joventut força gran. Podríem posar els exemples de les mobilitzacions que hi han hagut per Palestina, pel caos ferroviari, amb la temàtica de l'habitatge, etcètera. I, per tant, tot això posa de manifest que la joventut segueix estan aquí, segueix organitzada i segueix amb ganes de contribuir al debat social.

Sí que és cert que nosaltres també compartim plenament la idea i aquesta lectura que fèieu vosaltres també de la necessitat de garantir unes condicions materials que permetin a la joventut associar-se, i això fa inevitable que parlem una vegada més de la problemàtica de l'habitatge com un dels eixos que ara mateix està condicionant més les capacitats de participar de la joventut, perquè des del Consell no ens

cansem de repetir que si la joventut ha d'estar constantment desplaçant-se perquè no té possibilitats d'arrelar al lloc on ha viscut, perquè no hi ha possibilitat de quedar-s'hi a viure, perquè no hi ha lloguers assequibles o perquè està constantment encadenant contractes de curta durada, doncs és impossible que generin comunitats o teixits associatius forts que puguin justament fer front a aquesta desafecció política. I, per això nosaltres reclamem una vegada més, com totes aquestes demandes que sempre fem per millorar la crisi de l'habitatge, que són la regulació de preus, la prohibició de compres especulatives i acabar amb els lloguers de temporada. Creiem que, com a punt de partida, és necessari per poder abordar aquesta crisi.

Respecte a tota aquesta introducció que és compartida, nosaltres ens preocupa també el paper que prenen les institucions davant d'aquesta nova forma que tenen de participar les persones joves. Nosaltres, justament, des del Consell intentem donar veu a la joventut que està organitzada a través de l'associacionisme juvenil, i creiem que ja hi ha moltes demandes que existeixen i que s'estan fent al Govern des de fa temps i que creiem que haurien de ser escoltades, justament, si es vol revertir aquesta situació i es vol fer entendre a la joventut que la participació té sentit.

Heu mencionat el PNJCat, per exemple, del qual el Consell Nacional n'és membre del Consell Rector, i no es convoca aquest Consell Rector des de fa un any. Des d'aquí demanem que es convoqui aquest Consell Rector, que es desplegui la llei de foment de l'associacionisme, que donaria resposta a moltes de les necessitats que comentàveu, o que es deixin de posar traves a l'hora de fer activitat a la via pública, que és una de les activitats principals que bona part del moviment juvenil organitzat duu a terme.

També compartim la preocupació per la bretxa territorial. Heu parlat de moltes bretxes de gènere territorial, etcètera, i, justament, per atacar aquesta problemàtica territorial, nosaltres tenim una demanda clara, que és el CRAC Català, que és aquest Centre de Recursos per a l'Associacionisme Juvenil, que ha d'existir perquè així ho diu la llei de foment de l'associacionisme, aprovada ara ja fa més de dos anys, i en la qual el Consell Nacional de la Joventut hem de tenir un paper de coordinació. I també hi ha altres demandes com la T-Lleure, que també s'han demanat ja a la Direcció General de la Joventut i que necessitem que avancin.

Llavors, sí que igualment i per tancar la intervenció, us volia preguntar si en matèria de bretxa territorial, si teniu demandes concretes o aterrades per fer front a aquesta falta d'equitat que condiona la possibilitat de participar o d'associar-te en funció del lloc on has nascut.

Això seria tot, moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Casanovas. I ara és el seu torn per respondre les preguntes, endavant.

Flavia Villanueva Galindo (vicepresidenta de la Joventut Europea Federalista, JEF)

Doncs, en primer lloc, agrair-vos a tots les vostres aportacions, els vostres comentaris. Per començar a respondre una mica, perquè hi ha hagut tanta informació que no sé si aniré en ordre, però sobre la pregunta de com a nivell Catalunya es pot acostar les polítiques als joves o què podem fer els joves, nosaltres a l'informe hem posat uns exemples, però a mi el que m'agrada concretament més és el The Youth Parliament que hi ha a Escòcia. Funciona d'una forma que és que és com un Parlament per joves i poden fer aportacions i se'ls convoca i se'ls escolta les seves aportacions i després es tenen en compte.

Han dut a terme moltes aportacions sobre el tema de transport, temes socials, habitatge, tot això que anem parlant i que fa el Consell Nacional de la Joventut i que es fa aquí a les comissions, però després s'adopten i té una estructura formal amb les seves respectives votacions i amb un compromís que fa que també els joves que hi formen part no sentin que ho fan en el seu temps lliure, que és com un voluntariat, sinó ficant-hi esforços reals.

I també l'altra part, jo deia la traçabilitat, que ho torno a repetir, que crec que és molt important que veiem respostes i veiem com els objectius que nosaltres donem estan reflectits, perquè si només parlem i no es veuen reflectits doncs sentim i ens acabem abandonant i per això també seguim amb...

Fitxer 5

una altra pregunta que era el tema de per què no estem tan polititzats o per com podem fomentar el tema de la política, que deia Esquerra i..., que deia Esquerra, que deia Junts, perdó.

I aquest tema és –jo crec–, és molt important estar polititzats, perquè per mi tot és la política, qualsevol cosa personal és política, per tant la forma..., ens hem rendit, d'aquesta forma, perquè no ens veiem com que tinguem resultats, per tant, una cosa tapa l'altra, si tenim resultats amb les nostres aportacions ens voldrem ficar més a la política, jo crec.

Taha Zitan Echcharif (president Joventut Europea Federalista, JEF)

I al final –gràcies, Flàvia–, al final, crec que hi ha una.. (Pausa.) Ara, ara em sentiu? Jo considero que hi ha una desconexió –i és evident–, entre les institucions europees i el jovent, i és una problemàtica que portem defensant i reclamant des de molt de temps, des de la Joventut Europea Federalista, però també considerem que a través d'aquest model de governança multinivell són els governs regionals –i aquí, on hi ha el Parlament de Catalunya–, tenen un paper molt important per poder canalitzar la veu dels joves i poder transmetre-la a Brussel·les.

A nivell europeu sí que és cert que –a nivell de Brussel·les–, sí que és cert que existeixen programes com el Youth for Regions, impulsats per la Comissió Europea, que connecten joves amb polítiques regionals mitjançant formació i experiències directes amb les institucions. I, al final, la conclusió que podem arribar és que, més enllà de la diversitat de formats, el denominador comú és clar, la participació juvenil, la participació digital juvenil funciona millor quan s'insereix en un circuit polític recognoscible, amb criteris clars, deliberació facilitada i resposta institucional verificable, però també hem de parlar de la bretxa que existeix.

Aquestes oportunitats conviuen amb riscos que cal abordar explícitament. La bretxa digital per recursos, competitivitat i competències continua sent una realitat amb expressions territorials, rurals i perifèriques, socioeconòmiques, joves en entorns vulnerabilitzats i interseccionals. I, sense aquestes mesures correctores, la participació en línia també pot estar infrarepresentada. Llavors, aquí hi ha un gran repte, perquè al final nosaltres som una joventut europeista, també catalana, però

considerem que molts dels reptes que tenim a dia d'avui es canalitzen a través del Parlament de Catalunya i que poden arribar a Europa. *(Pausa.)* Vols afegir alguna cosa més? *(Remor de veus.)*

Flavia Villanueva Galindo (vicepresidenta de la Joventut Europea Federalista, JEF)

Molt ràpidament, simplement, dir que estem en una situació de precarietat i, per tant, la crisi climàtica, els problemes que tenen a veure amb el gènere, les diverses bretxes són problemes reals. Per exemple, un jove que treballa a l'estiu dotze hores en un festival temporal per cobrar el mínim pateix calor i al final sí que és una cosa física que no hi ha forma de negar. És veritat que tenim altres problemes més importants, per dir-ho d'alguna forma, com l'habitatge i moltes de les solucions estan allà però s'han de moure. Jo només, des de Joventut Europea Federalista podem dir això.

I després, res, altres temes com la desafecció en el sistema al seu conjunt, jo crec que es pot solucionar, com hem dit, escoltant-nos i no només escoltant-nos, sinó tenint en compte el que tenim a dir. Ja està.

Gràcies.

El president

Gràcies senyora Villanueva i senyora Zitan per la seva compareixença.

Aturem la sessió dos minuts i tornem.

(Pausa llarga.)

El president

Donem la benvinguda a la representació de la Federació de Casals de Joves de Catalunya.

Compareixença d'una representació de la Federació de Casals de Joves de Catalunya davant la Comissió de Polítiques de Joventut per a informar sobre el seu projecte ideològic i pedagògic per a

analitzar el model de participació i autogestió juvenil i la seva contribució a les polítiques de joventut

357-00986/15

Avui ens acompanya el senyor Josep Maria Ballesteros, Martí Gimisó, Joan Albareda i Sergi Mir. Tenen quinze minuts per intervenir i després serà el torn dels grups parlamentaris. Poden començar quan vulguin.

Joan Albareda Rios (secretariat Federació Casals de Joves de Catalunya)

Bona tarda president, diputades i diputats. Volem començar donant les gràcies a la diputada Mar Bassas, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per facilitar-nos la compareixença. Compareixem avui els meus companys i jo com a membres del Secretariat de la Federació de Casals de Catalunya.

Som una federació creada l'any 1994, que agrupa associacions joves autogestionades arreu del territori català. Treballem sobre els principis de l'autogestió, l'assemblearisme i la transformació social. Promoguem que siguin les mateixes joves qui liderin, gestionin i decideixin els seus projectes.

Tal com recull el nostre projecte educatiu Aixequem la persiana, els casals de joves no són només espais d'oci, són escoles de participació democràtica. No eduquem només en continguts, eduquem en processos, en prendre decisions col·lectives, en assumir responsabilitats, en organitzar les activitats culturals de les joves i per als joves. Entenem la participació com una acció conscient i corresponsable en la vida col·lectiva, no només com un dret, sinó com un valor i una pràctica quotidiana. Això ens converteix en un actor pedagògic singular dins de les polítiques de joventut. Tot i les semblances que podem tenir amb caus i esplais, tenim una idiosincràsia molt específica i ens atreviríem a dir que única a Catalunya.

La federació articula una xarxa de trenta-dos casals distribuïts per diferents parts del territori, amb especial presència a Barcelona i a l'àrea metropolitana, però també amb implantació en altres comarques. Cada any, desenes de milers de joves passen pels nostres espais, no només com a usuàries, sinó com a propis militants de les entitats que esdevenen protagonistes actives de l'oferta cultural del nostre país. Els casals generen activitat cultural, espais de trobada, cohesió comunitària i

participació juvenil real. I, per què no dir-ho, també actuen d'antídot contra discursos d'odi i segregació, per desgràcia cada cop més presents a la nostra societat i institucions.

Quan parlem de finançament de la nostra xarxa de casals, no parlem només d'estructures, parlem de sostenir una xarxa que genera capital comunitari i democràtic al territori. El nostre model pedagògic, desenvolupat inicialment el 2013 i actualitzat el darrer 2025, parteix d'una idea central. La participació no és espontània, s'aprèn. En aquest sentit, un dels nostres projectes emblemàtics és l'assignatura d'Educar en participació, un projecte on les militants dels casals de joves dinamitzen una assignatura d'entre vint hores i trenta-dues hores lectives als instituts del seu territori, fomentant d'aquesta manera la cultura de participació democràtica dels adolescents del segon cicle de l'ESO, alhora que es connecten amb el teixit associatiu i comunitari del territori.

En un context de defecció política juvenil, nosaltres no teoritzem sobre la participació, la practiquem cada setmana. I això té un cost estructural mínim si el comparem amb altres polítiques públiques, però necessita estabilitat.

Josep Maria Ballesteros Martínez (Secretari general Federació Casals de Joves de Catalunya)

Bé, i seguiré jo, no sé si se'm sent..., sí? (*Pausa.*) Ara el Joan us ha explicat una miqueta com el nostre projecte pedagògic, què fem com a federació, jo us explicaré una miqueta el motiu principal de la compareixença d'avui, que és per parlar dels greuges derivats de la Convo. Des de l'Associació d'Isma Educatiu de base voluntària, representat en les entitats de l'àmbit d'educatives del Consell Nacional de la Joventut, hem denunciat públicament els greuges derivats de la Combo.

La convocatòria de subvencions a entitats de l'àmbit de polítiques socials, que va sorgir de transferència de la convocatòria de COSPE IRPF a la Generalitat de Catalunya, per, en teoria, millorar la convocatòria anterior. En aquest sentit, el mes de juliol de l'any passat, amb la resta d'entitats educatives, vam enviar una carta a la consellera Martínez Bravo per traslladar-li unes demandes molt clares. Volíem la bianualitat de totes les línies sempre que sigui possible, la revisió de les fórmules d'atorgament, la reducció de la càrrega burocràtica, revisió de la fusió de línies,

interlocució clara amb les direccions generals i obertura anticipada real de la convocatòria.

I, emfatitzant aquest últim punt, aquest any 2026 l'hem iniciat per primer cop sense la convocatòria anticipada publicada. Avui, dia 18 de febrer, la convocatòria encara no ha sortit i esperem amb preocupació la seva publicació, ja que si l'any passat vam acabar cobrant a finals o a mitjans d'agost, més o menys, ens fa patir que aquest any s'allargui encara més. Per altra banda, la reunió mantinguda el 27 de gener d'aquest any amb la Secretaria de Cicles de Vida i Ciutadania, la Teresa Llorens, i amb la Direcció General de Joventut, en aquest cas amb la Clara Quirante, ens van anunciar la creació d'un grup de treball per revisar les bases de cara al 2027.

Aquest grup de treball s'ha pogut reunir per primera vegada aquest passat dilluns i des de la federació valorem molt positivament que, després de molts mesos, existeixi un espai d'interlocució i volem reconèixer que actualment sembla haver-hi predisposició a abordar els greuges que hem esmentat. Però cal que aquesta predisposició es concreti en mesures reals i en calendaris clars. Al final demanem fets i no paraules.

I pel que fa a les mesures o els greuges que hem detectat a nivell de federació, més enllà del marc més general, els casals patim un impacte específic d'aquesta COMBO. Sobretot pel que fa a la fusió de línies de COSPE IRPF dins del que seria la COMBO, que ha generat, per exemple, una concentració de projectes molt diversos en una única línia. En el nostre cas és la línia 3.10.1, que depèn de la Direcció General de Joventut i que, segons el nostre parer, és totalment insuficient per sostenir la nostra pròpia estructura i els nostres projectes. A la carta conjunta que vam enviar a la consellera ja advertíem que la unificació...

Fitxer 6

de línies havia deixat entitats com la nostra greument perjudicades. En el nostre cas, aquesta unificació de línies comporta que projectes que abans tenien encaix en diferents línies han passat a competir en una sola, s'ha reduït la capacitat de finançar estructura i suport federatiu i s'ha reduït la capacitat de finançar els projectes de les

entitats de base que depenen de nosaltres per sostenir la seva activitat econòmica i el seu dia a dia, al final.

Tanmateix, això no afecta només la federació, afecta la capacitat que tenim respecte als casals de joves de base de mantenir el suport pedagògic, l'acompanyament polític, la coordinació territorial, els recursos materials i la formació. I quan una federació com la nostra ha de reduir plantilla i recursos per una baixada continuada de finançament, estem parlant de gairebé vuitanta-set mil euros menys respecte el 2023, no estem parlant d'ajustaments menors. Estem parlant de posar en risc un model i un servei públic que funciona.

Martí Gimisó Alonso (secretariat Federació Casals de Joves de Catalunya)

El que avui plantegem no és només una reivindicació sectorial, és una exigència de coherència institucional. El Pla Nacional de Joventut de Catalunya de 2030 estableix la participació juvenil organitzada com a eix vertebrador de les polítiques públiques, reconeixent explícitament el paper del moviment associatiu com a agent clau en la seva implementació. Alhora, la Llei 25/2015, del voluntariat i de foment de l'associacionisme i la Llei 11/2023, de foment de l'associacionisme, obliguen les administracions a promoure instruments de finançament estables, simplificar els procediments administratius i garantir suport estructural a les entitats.

Si el Govern reconeix per Llei que l'associacionisme juvenil és un bé públic i una eina de transformació social, aleshores el sistema de finançament ha d'estar a l'altura d'aquest reconeixement. No podem tenir un marc normatiu que impulsa la participació i alhora unes convocatòries que generen inestabilitat, competència desproporcionada i debilitament estructural del teixit juvenil. Demanem simplement que es compleixi l'objectiu inicial i la lletra de les mateixes lleis del país.

Els casals de joves som una política pública de joventut que funciona, amb un cost baix i amb un retorn social altíssim. No demanem privilegis, demanem estabilitat, coherència i que les eines de finançament s'adaptin a la realitat del sector. Perquè invertir en la participació juvenil no és una despesa, és una aposta democràtica.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Ara és el torn dels grups parlamentaris i comencem pel grup que va sol·licitar la compareixença i en nom d'Esquerra Republicana té la paraula la seva portaveu, Mar Besses, quan vulgui.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. En primer lloc, agrair la compareixença, però, si m'ho permeten, no només la compareixença, sinó també la trajectòria, la tasca i la feina que s'envolupen des dels casals de joves de Catalunya, perquè, com heu dit, són molts anys treballant al servei de l'associacionisme juvenil i acompanyant també molts joves amb les seves trajectòries vitals i també en el seu creixement personal i això el que ho fa possible, el que ho sustenta, també són aquests trenta-dos casals de joves arreu del país que treballen des d'aquesta proximitat, des d'aquesta connexió amb el territori i també contribuint a crear aquesta xarxa comunitària.

I, per tant, jo crec que, com dèieu vosaltres, això és un patrimoni de país que hem de cuidar i que hem de preservar, especialment també en un moment de certa crisi de valors socials, per dir-ho suaument, però també democràtics i on també sembla que la individualitat passa per tot allò que és col·lectiu, per tant, és més important que mai que des de les institucions també contribuïm a enfortir totes aquelles coses col·lectives i que ens fan ser també, en definitiva, país.

Creiem que aquest teixit associatiu juvenil del qual vosaltres també en formeu part és un actor clau del país. Vosaltres us heu dit que sou escoles de participació democràtica i també un actor pedagògic singular que, jo diria, no és només únic a Catalunya, sinó que és únic al món segurament, igual que ho són molts casals i molts agrupaments d'escoltes que no tenen similituds amb altres sistemes o amb altres models en qualsevol racó del món i, per tant, crec que és mereixedor que fem aquest reconeixement, que en siguem conscients però, evidentment, amb això no fem prou, sinó que cal també que passem al terreny de les solucions. I vosaltres apuntàveu en aquest cas la necessitat de millorar el finançament i, per tant, que l'Administració també sigui partícip i corresponsable de que pugueu continuar desenvolupant aquesta tasca.

Situàveu també el tema de la Convo de cara al 2026 perquè, certament, per primer cop no ha sortit de forma anticipada com havia passat la resta d'anys, amb el que

això suposa a nivell d'incertesa de la continuïtat de l'activitat que desenvolupen moltes d'aquestes entitats i organitzacions juvenils i, per tant, jo us pregunto, creieu que això pot posar en risc la continuïtat o l'estabilitat d'entitats com la vostra i, per tant, posar en risc projectes educatius i pedagògics que desenvolupeu? Això seria una possibilitat.

I nosaltres també, evidentment, és una qüestió que ens preocupa i així li vam preguntar a la mateixa consellera i, lamentablement, com dèieu, estem a les portes del mes de març i, a hores d'ara, ni el propi Govern pot dir quina és la previsió que es faci aquesta publicació de la convocatòria i, per tant, el que ens fa preveure també és que parlàveu que l'any passat es va resoldre el mes d'agost i, per tant, quan més tard surti, més tard probablement es resoldrà i això també és un greu afegit. Seguim sense aquesta previsió, però sí que és veritat que el que veiem són moltes excuses i poques concrecions perquè si mirem què ha passat en els últims anys pel que fa a la Convo amb situacions pressupostàries exactament iguals, el que veiem és que el 2024 es va publicar de forma anticipada abans d'acabar l'any, el 2025 igual i el 2026 no estem en aquesta situació, per tant, compartim que és una preocupació i cal que puguem resoldre això amb la màxima celeritat.

També situàveu el que genera aquesta unificació de la COSPE amb la Convo i com afecta en la vostra línia concreta. Heu comentat que heu pogut treballar amb el Govern aquestes millores de cara al 2027, però sí que és veritat que de cara al 2026 la situació en què vosaltres perdeu aquests recursos no es solucionarà. En tot cas, de cara al 2027 podem trobar-hi solucions, però sí que us volia preguntar si en aquests espais heu pogut trobar una solució que permeti no posar en risc l'activitat de cara al 2026 i, per tant, suplir aquelles partides econòmiques que fins ara teníeu adjudicades i que amb aquesta modificació no hi són. Per tant, si hi ha alguna situació transitòria entre la del 26 i la del 27 mentre es treballa les bases de cara al 27.

Heu fet referència també a una qüestió que és molt important i que és repetida quan parlem amb entitats juvenils, que és tot el tema de la reducció de la burocràcia i en aquest sentit creiem que és important no perdre referència que ens vam dotar precisament fa dos anys d'aquesta llei de foment de l'associacionisme, que una de

les finalitats que tenia era justament simplificar els tràmits burocràtics, però també aquí veiem que no s'està desplegant al ritme que hauria però, en tot cas, saber també la vostra opinió o en quines coses seria prioritari que comencéssim a donar resposta en aquest sentit.

I, per últim, també heu fet esment a aquesta carta que li va enviar la consellera Martínez Bravo i us volia preguntar, va rebre resposta en relació a aquesta carta concreta? I fins ara, més enllà dels bons propòsits o de les bones intencions, quina ha estat la interlocució amb el Departament i especialment amb la Direcció General de Joventut per poder donar resposta a aquestes situacions que entenem que també hi ha una certa necessitat de ser àgils i de ser ràpids perquè, com deia, el que tenim en joc també és la continuïtat d'aquesta tasca pedagògica, d'aquesta tasca educativa que realitzeu vosaltres com a Federació de Casals de Joves, però que afecta també moltes entitats juvenils del nostre país.

Per tant, jo ho deixaria aquí, president, agrair-los de nou la compareixença i emplaçar-nos a continuar treballant per garantir que entitats com vosaltres pugueu continuar desenvolupant la vostra tasca.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. I ara té la paraula Ennatu Domingo, diputada de Junts, quan vulgui.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. Bona tarda, diputats. Des de Junts agraïm als representants de la Federació de Casals de Joves de Catalunya la presentació del seu projecte i també les contribucions a les polítiques de joventut. L'aportació que feu els casals i les associacions juvenils en el desenvolupament dels infants i el teixits social és molt important per garantir l'equació social del nostre país.

Però des d'aquesta Comissió de Polítiques de Joventut ens costa molt veure el compromís del Govern per millorar les condicions dels professionals en l'àmbit de polítiques de joventut i les activitats culturals juvenils que ens heu descrit. Les males decisions que ha pres el Govern els darrers mesos estan perjudicant greument els usuaris i els seus drets. De fet, per una banda, és la manca de previsió i planificació

del Departament de Drets Socials, però per l'altra, el fet que no garanteixen l'instrument més important per poder governar que són els pressupostos. I amb això volem reiterar, perquè al novembre el Govern va prorrogar unilateralment el contracte de programa sense adaptar-lo a les necessitats pressupostàries i al cost real de la provisió de serveis públics.

Vull dir això perquè des de Junts vam reivindicar que precisament el contracte de programa tornés a incorporar el suport a activitats juvenils i que garanteixi el seu finançament plurianual, perquè creiem que deixar-les fora el que fa és generar incertesa al sector i dificulta la planificació perquè precisament es fan a través de subvencions.

Però, per altra banda, el motiu pel qual heu vingut aquí és precisament perquè les subvencions que hi ha a través de la Convo no s'han obert encara i, de fet, a nosaltres ens sorprèn que a 18 de febrer, com heu dit, no se sàpiga ni quin finançament ni quan rebreu aquest finançament, tenint en compte que per culpa d'això moltes activitats entenem que quedaran aturades degut a la manca de planificació que ha tingut el Departament.

Heu parlat també de la carta i ens tornarem a reiterar sobre la intervenció que ha fet la Diputada Esquerra Republicana. Nosaltres hem seguit el procés de negociació que heu estat fent amb el Departament aquestes darreres setmanes. També ens interessaria saber quina resposta heu tingut del Departament respecte a aquesta carta que heu enviat conjuntament amb altres associacions. Entenem que hi havia una reunió pendent el 27 de gener per aclarir els fets, s'ha fet aquesta reunió o no, i quines alternatives us ofereixen des del Departament.

Finalment, també ens agradaria saber la quantitat o el percentatge d'usuaris que es beneficien de les activitats que proveïu i de quina manera els afecta, de manera directa, aquest endarreriment de la Convo, perquè crec que això ens farà entendre millor la magnitud d'aquest problema.

Finalment, heu parlat també —que m'agradaria fer referència—, a les lleis de 25/2015, sobre el voluntariat i l'associacionisme, i també la llei de l'associacionisme juvenil del 2023. Nosaltres al Parlament, sobretot des de l'àmbit de drets socials, hem entrat propostes de resolució precisament perquè s'acabin de desplegar aquestes dues

Illeis i especialment la part que correspon de garantir el finançament sostingut a les entitats i associacions juvenils que precisament contribueixen en aquest desenvolupament dels joves i infants del nostre país.

Per tant, de nou agraïm la vostra feina i que s'hagi facilitat la vostra compareixença en aquesta comissió.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I ara, per part del Partit Popular, té la paraula el seu portaveu, Pau Ferran, quan vulgui.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. Agrair la seva compareixença avui al Parlament i el seu temps. I una consideració molt breu, i ja acabaré. Sota el meu punt de vista, els casals de joves haurien de ser un espai per la convivència, per l'acollida de joves, que tinguin un espai de trobada, inclús d'esbarjo, i crec que no haurien de ser un espai polititzat. I vostès mateixos, en la seva intervenció, s'han delatat i han explicat que aprofiten la seva posició per combatre el que vostès consideren que són els discursos d'odi. Jo en això no hi entraré, perquè el que vostès puguin considerar un discurs d'odi pot ser completament diferent del que pugui ser per mi un discurs d'odi, però vostès –i ho han explicat–, aspiren a tenir més subvencions, més ajudes per part de l'Administració pública per tal de dur a terme de manera correcta i amb la totalitat de recursos les seves activitats.

Però si les seves activitats, dins de les seves activitats està fer política, això no és subvencionable. Si el que vostès volen és fer política, doncs escoltin, s'afilien a un partit polític com fem tots, s'afilien a una associació i endavant, ho poden fer amb totes les garanties i evidentment hi tenen el seu dret. Però el que no em sembla just, –i els ho dic des del màxim respecte–, és intentar disfressar el que és realment un aparell polític sempre vinculat, evidentment, a l'esquerra, com a plataforma per rebre ajudes. Vostès han de triar, i estan en tot el seu dret, han de triar. Si són un casal de joves, perquè els joves tinguin un espai de trobada, de reunió i per fer activitats, o si volen fer política. Pensin-s'ho.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I ara és el torn de VOX en Catalunya i té la paraula la seva especialista Carla Sabaté.

/Carla Sabaté Casasayas

Gràcies, president. Agraïm la seva compareixença en primer lloc. Vostès diuen que venen aquí a parlar-nos d'un projecte pels joves, d'un casal de joves. Bé, el que realment ens estan presentant aquí avui és un projecte completament ideològic, perquè en menys de quinze minuts ens han demostrat que són una esquerra 2.0. Llavors, parlen d'un suposat model de participació juvenil, però no s'enganyin, amb els seus canals i amb els seus casals ideològics, només representen una part molt minoritària dels joves catalans.

I això ja se'ls ha acabat, perquè els joves desperten, i cada cop més joves decideixen apartar-se de polítiques buides, progress i «boquistes», i anar cap a altres alternatives i solucions, com VOX, que sí que proposa solucions reals pel futur dels joves, o per entitats civils, com Estudiants pel Canvi, Reconquesta, o S'ha acabat!, que sí que defensen el futur i ens donen veu.

Amb vostès passa una cosa molt clara, qui no pensa igual ha de baixar el cap, perquè si no ho fa, com a poc se'ns assenyala de feixistes o d'ultradreta,...

Fitxer 7

o fins i tot assassinats, no?, per aquells que es fan dir antifeixistes, com hem vist a França amb Quentin. Bé, la realitat és que el seu model ja no connecta amb la majoria dels joves, i això els incomoda. També parlen de promoció de l'autogestió juvenil i contribució positivament a les polítiques de joventut, però només cal entrar a la seva pàgina web per veure que el discurs no coincideix amb la realitat.

Parlen molt d'assemblearisme, d'horitzontalitat i de decisions col·lectives, però a l'hora de la veritat reben milers d'euros de la Generalitat i es reparteixen el pastís els mateixos de sempre. Aquesta és la seva autogestió i la seva coherència. Mirin, un

casal de joves hauria de ser un espai on trobar una orientació pels estudis, per accedir a una feina, per emprendre, on trobar eines per poder-se independitzar. Però què trobem realment en el seu espai, en el seu casal de joves, a la pàgina web? Trobem una agenda ideològica constant, trobem polítiques buides, polítiques ideològiques sense impacte real en la vida dels joves, vincles amb moviments com el B9 i un clar blanquejament de l'ocupació. I a més a més, vostès tenen tanta superioritat moral que tenen inclús un llibre titulat *Com conversar amb un feixista*. Aquest és el futur que volem donar, no?

El que vostès venen com a casal de joves és un clar eufemisme de casa okupa, espais que funcionen al marge de la legalitat i que no ofereixen solucions reals i estructurals als problemes de la joventut, sinó que busquen un adoctrinament antifa, wokista i de feminisme radical. I mentre omplen el temps els joves amb consignes, ignoren el que realment preocupa. La manca de precarietat laboral, els lloguers impossibles, la dificultat per estudiar, l'ansietat pel futur i sobretot la manca d'expectatives i oportunitats. Els diré que la veritable rebel·lia d'avui no és anar a ocupar un edifici ni repetir eslògans. La veritable rebel·lia és estudiar quan et diuen que no serveix de res i que la meritocràcia no té cabuda.

És treballar quan et diuen que l'esforç no val la pena. És independitzar-te quan et diuen que és impossible i és construir un futur sense que ens converteixin en peons d'una batalla inútil com la seva. No ens volen lliures, ens volen dependents del mateix discurs de sempre. I la joventut catalana mereix molt més que tot això, com he comentat. Mereix que es parli d'ocupació, d'habitatge, de formació, de futur.

En conclusió, la joventut catalana mereix que mirin de construir un futur digne per nosaltres, pels joves. I una cosa molt clara, aquí diran que ha vingut a parlar una feixista més. No, no. Aquí ha vingut a parlar Carla Sabaté, una jove de vint-i-quatre anys, dona, veïna de Barcelona, que treballa i estudia a la vegada i que els diu a la cara que no volem. No volem més brossa ideològica. No volem els seus casals joves si depenen d'això. No ho volem.

Volem un futur digne. Volem drets reals. Volem el dret a poder formar una família. Volem el dret a caminar segurs pels carrers dels nostres barris. El dret a una feina estable. Volem el dret a poder independitzar-nos, si volem, i el dret a esforçar-nos,

treballar i estudiar on vulguem i en la llengua que vulguem. És senzill. Volem llibertat, no pas adoctrinament.

Per acabar, volia que m'expliquessin una mica en què ens ajuden les seves activitats ideològiques en poder pagar un lloguer i trobar una feina o en una millora, sobretot, dels joves.

Gràcies.

El president

Gràcies. I ara és el torn del Grup dels Comuns i té la paraula la seva portaveu, Núria Lozano.

Núria Lozano Montoya

Sí, gràcies, president. Jo em centraré en la qüestió que ens ocupa per defugir aquesta buidor que de cada quatre paraules que utilitza, tres acaben en isma o en ista. Algun dia ens explicaran com s'ho fan per intentar vestir el discurs, i que no sembli que no diuen absolutament res en cap de la seva intervenció.

En primer lloc, volem posar en valor la presència de la Federació de Casals de Joves de Catalunya davant d'aquesta comissió. Creiem molt sincerament que escoltar el teixit juvenil organitzat, aquell que li destorba a qui no necessita res perquè tot ho té, però no en canvi a la joventut que sí que té molt a aportar a aquest país, és imprescindible si volem construir polítiques públiques arrelades a la realitat. El projecte que avui se'ns presenta no és només un model d'intervenció juvenil, és un projecte que aposta per l'autogestió, per l'assemblearisme, per la democràcia directa i l'arrelament comunitari al seu entorn local.

I això, des d'una mirada juvenil, té un valor enorme. Els casals de jove no són simples espais, sinó espais on s'aprèn a organitzar-se, a gestionar recursos col·lectius, a resoldre conflictes, a cuidar-se mútuament i també a construir projectes comuns. Són, en molts casos, la primera experiència real de participació política en el bon sentit del terme per centenars de joves. I això és formació ciutadana en estat pur.

Des de Comuns defensem que la joventut no pot continuar sent tractada com un subjecte passiu de les polítiques públiques, sinó que ha de ser considerada com un actor polític de ple dret i, quan se li donen eines, espais i confiança, demostra

capacitat, responsabilitat i compromís social. Ho diem clar, una política de joventut transformadora no pot limitar-se a una simple programació d'activitats o de serveis. Ha d'apostar per generar poder col·lectiu juvenil, ha d'acompanyar processos d'autoorganització, ha de garantir també espais dignes, finançament estable i marcs administratius que no penalitzin l'autogestió.

En aquest sentit compartim plenament que fa temps que cal reivindicar el paper del jovent com a motor de transformació social. Des d'una perspectiva feminista, ecologista, també anticapitalista i antifeixista, per què no, aposten per construir comunitat davant de la precarietat, per l'acció col·lectiva, davant de l'individualisme i per la participació real davant la desafecció política a què feien referència en la compareixença anterior.

També volem reconèixer la tasca del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya com a espai plural de representació del jovent organitzat que fa anys que treballa per impulsar l'associacionisme, la participació democràtica i l'articulació de propostes col·lectives. La seva feina evidencia que no només s'ha de ser escoltat, sinó que s'ha de poder incidir, decidir coresponsabilitzar-se amb el futur del país.

I aquí volem fer una reflexió política de fons. Vivim en un context marcat per precarietat laboral, cert. Emergència habitacional, evident. La crisi climàtica, òbvia també, i una creixent desconfiança cap a les institucions a què fèiem referència anteriorment. Davant d'això, els espais autogestionats ofereixen quelcom molt valuós. Comunitat, arrelament, sentit col·lectiu, capacitat d'acció i per això des de Comuns creiem que les institucions han de deixar enrere aquesta mirada paternalista. Es tracta que els joves siguin qui facin les polítiques des del seu protagonisme.

Això implica canvis concrets, implica més recursos estables per projectes autogestionats, cessió d'espais públics amb condicions dignes, simplificació administrativa i reconeixement polític del valor educatiu i comunitari d'aquests espais, perquè invertir en autogestió juvenil no és una despesa, és una inversió en democràcia, en cohesió social i en futur.

I en aquest sentit, els agrairíem si ens poden detallar amb major concreció quines són les qüestions, els elements situats pel Govern en aquesta reunió del grup de

treball que ens convida a l'optimisme, tenint en compte la modificació de la modalitat de finançament de les polítiques de joventut, que passarien de fitxa al contracte programa a subvenció, el que crearà moltes dificultats pel desenvolupament de polítiques de joventut arreu del territori, donada la simetria de recursos municipals i la subsegüent falta d'equitat territorial, cap a la possibilitat que la tasca de les entitats integrants de la federació sigui l'única opció pel jovent d'aquests municipis d'accedir a activitats orientades als seus interessos i necessitats.

Per tant, d'aquí el nostre interès per conèixer amb major grau de detall aquesta referència que feien vostès anteriorment. I acabo, president, volem acabar reafirmant el nostre compromís perquè tot allò que avui s'exposi en aquesta compareixença no quedi simplement en paraules, sinó que tingui un recorregut real en inversió econòmica i en l'orientació de les polítiques de joventut.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Avui no hi ha representació de la CUP i tampoc del Grup Mixt, així que passem al Grup de Socialistes i té la paraula la seva portaveu, Sabrin Araibi.

Sabrin Araibi Marachi

Gràcies, president. Primer de tot, agrair-vos la vostra compareixença, les vostres explicacions i, sobretot, la feina que feu des dels casals de joves, perquè sou una peça clau del teixit associatiu del nostre país i, com bé heu comentat, un espai d'aprenentatge democràtic i participatiu. La situació que ens heu exposat érem coneixents d'aquesta situació i d'altres entitats que també l'estan vivint.

Des del nostre grup parlamentari sabem que dilluns es va fer una primera reunió amb la direcció general i amb la secretària que heu comentat. També, òbviament, sabem que aquest retard en la Convo, com heu comentat també, compromet la vostra viabilitat econòmica i que des del departament s'està treballant en aquesta línia per intentar revertir aquesta situació, que crec que no és agradable per ningú.

També sabem que d'aquesta reunió, si no m'equivoco, on també estava el Consell Nacional de la Joventut, es va comentar una aproximació de quan sortiria aquesta

convocatòria, respectant d'alguna manera els terminis de l'any passat per no endarrerir-la molt més.

També creiem que és molt positiu una demanda que quan es va crear aquesta convocatòria unint, com heu comentat, l'IRPF i la COSPE, al final va quedar una cosa molt gegant i un sistema molt més millorable i que en aquest grup de treball s'estan treballant aquestes millores per part del Consell Nacional de la Joventut i les entitats per fer aquestes millores a les modificacions de les bases. Des del nostre grup parlamentari només comentar que de la mateixa manera que aquest dilluns es va fer aquesta primera reunió esperem que aviat tinguem aquestes bones notícies que la convocatòria surti i pugueu arreglar aquesta situació i també, com a grup parlamentari que dona suport al Govern, també comentar-vos que, si en algun moment..., mantenir aquest contacte, si necessiteu qualsevol cosa com a grup parlamentari ens podeu també trobar.

El president

Gràcies, diputada. I ara passem al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i té la paraula el senyor Pau Casanovas.

Pau Casanovas i Claus

Perfecte; gràcies, president. En primer lloc jo també em sumo a l'agraïment per la compareixença i òbviament per tota la tasca que feu dia a dia. Crec que no cal estendre's molt en justificar-ho, però que la tasca que realitzeu no només des dels casals de joves dia a dia arreu del territori, sinó també des de la federació que avui esteu representant, doncs sou un pal de paller per l'associacionisme juvenil d'aquest país i, per tant, és importantíssim preservar aquest patrimoni, com es deia abans, i cuidar-lo també des de les administracions.

Sobretot perquè cal –i abans, que en les compareixences anteriors parlàvem de participació juvenil–, cal que les joves puguin tenir experiències on puguin veure i viure en primera persona que només des de la seva voluntat i organitzant-se poden aconseguir aquells objectius que es proposin, poden transformar la seva realitat més propera i això ho poden fer per si soles sense que ningú els hi hagi de dir. Aleshores, per nosaltres és molt important posar en valor això i també posar en valor la necessitat de tenir equipaments i espais físics on es puguin dur a terme aquestes

activitats per tal que puguin ser arrelats als barris, arrelats als pobles on es duen a terme amb la situació de l'habitatge que hi ha ara mateix amb totes les dificultats que implica trobar aquests espais.

Sobre el tema del finançament concretament, del qual heu vingut a parlar avui, és necessari recordar que el Govern no financia aquestes activitats per caprici, sinó perquè així ho diu la llei, la llei de foment de l'associacionisme. I, més enllà d'això, si busquem una justificació seria perquè la tasca que duen a terme des dels casals de joves no la pot dur a terme l'Administració directament, l'Estat no pot estar present a tot arreu i, per tant, és evident que hi ha certes activitats que les ha de fer directament la pròpia ciutadania organitzada i per això és obligació de les administracions finançar-les de forma adequada.

És per això que –per al·lusions ja s'ha comentat molt–, com a Consell també hem estat acompanyant en tot aquest procés i compartim la nostra profunda preocupació pels retards que s'estan donant en la convocatòria de la Convo d'aquest 2026, que certament i de forma inèdita no ha sortit encara i la previsió, lluny de ser optimista segueix sent que fins la primera quinzena de març no surti, per tant, realment és una situació molt excepcional i que ens preocupa i ens ocupa.

I, a més, suposo que aquí tothom ha estat en alguna organització, però per si de cas, cal recordar que el funcionament d'aquestes subvencions és tal que, demanes la subvenció i tu comences l'any duent a terme un projecte sense el finançament que t'ha de donar aquesta Administració i, en aquests casos, directament sense saber ni quin serà el finançament que rebràs, i aquest era justament l'objectiu que perseguia la fusió de la COSPE i la IRPF, que aquesta convocatòria anticipada sortís abans que acabés l'any, no només la convocatòria sinó la seva resolució, perquè les entitats poguessin començar l'any sabent quin seria l'import del qual disposarien i poder-lo cobrar abans de començar l'any, perquè sinó, ens trobem amb situacions que, bé, després també m'agradaria preguntar-vos com us afecten a vosaltres concretament.

I nosaltres com a Consell, que fem aquest rol a vegades d'acompanyar les entitats en la interlocució amb el Govern, ens trobem una mica amb aquesta direcció general, amb el mateix amb el que ens hem trobat jo crec una mica històricament i no crec

que sigui una crítica tant a una direcció general concreta, sinó a la poca importància que tenen a vegades les polítiques de joventut i com a vegades notem que la Direcció General de Joventut dins del propi Govern moltes vegades es fa petita i costa molt que sigui una veu que sigui escoltada dins del Departament.

I ens trobem moltes vegades negociacions que estan viciades o que estan condicionades per altres pactes que ja s'han pactat amb lobbies més grossos com podrien ser la Taula del Tercer Sector o espais que òbviament aglutinen tot el que inclou i finança el Departament, que nosaltres entenem que òbviament també han de ser un interlocutor en aquestes negociacions, però que fan que moltes vegades la veu de l'associacionisme juvenil quedi desplaçada a un segon pla i que quan ens arriba la taula de negociació al moment de fer les propostes siguin capades o siguin ja partint d'una base que és el que s'ha pactat en algun altre espai. Per tant nosaltres demanem una vegada més que la nostra veu pugui ser escoltada no només creant aquests espais sinó realment portant-se allà on faci falta.

Aleshores ja per acabar només per aprofitar que us tenim aquí indagar una mica. Ens agradaria saber concretament quin és l'impacte que està tenint sobre la Federació de Casals de Joves no només aquesta fusió de línies, sinó l'endarreriment d'aquesta convocatòria de cara al 2026.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies. Finalitzat el torn de tots els grups, ara és el moment del vostre. Teniu set minuts per tal de donar resposta a les diferents qüestions que se us han proposat.

Gràcies.

Martí Gimisó Alonso (secretariat Federació Casals de Joves de Catalunya)

Sí que volia deixar –perquè s'ha anat dient–, dues coses bastant clares per reafirmar-nos bàsicament, ens reafirmem com a antifeixistes, com a escoles de participació democràtica, com a mecanisme en contra dels discursos d'odi i segregació. Per tant, qui es senti al·ludit en això, potser el problema és seu.

No som partidistes. Sí que tenim ideologia, evidentment tenim ideologia com tothom...

Fitxer 8

i molt diverses. Per tant, volem deixar clar això. Si dir que som antifeixistes es senten al·ludits potser el problema és seu, però res més.

Josep Maria Ballesteros Martínez (Secretari general Federació Casals de Joves de Catalunya)

Comencem per les preguntes que ens han fet des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, en aquest cas la Mar. Resposta de la consellera a la carta que vam enviar el juliol de l'any passat. Realment, des de la conselleria, la pròpia consellera no ens va respondre, sinó que ho va delegar a la directora general de Joventut, la Clara Quirante i a la Teresa Llorens. I va ser una mica com curiós, perquè vam enviar aquesta carta el juliol però realment crec que fins al setembre o fins mitjan del trimestre ja no se'ns va convocar per parlar del que estava passant. Llavors sí que estàvem una mica com desesperats de dir, hauran rebut la carta, tindran alguna cosa a dir-nos o no.

Sí que és veritat que quan vam poder reunir-nos ens van donar una resposta que era com, ja en parlarem més endavant i realment no ha sigut fins ara el gener que hem pogut quedar aquest dilluns, que sí que hem rebut una mica la resposta de farem uns grups de treball i en aquests grups de treball s'han compromès a treballar certes coses. Però és veritat que vivim una mica angoixats perquè des d'aquest Govern percebem que es tiren pilotes endavant i no s'acaba de concretar realment amb l'acció política que caldria per mantenir la nostra estabilitat econòmica.

Després, crec que també es feia referència al nombre d'usuaris que preguntaven des de Junts. Aproximadament estaríem parlant d'entre gent que forma part dels propis casals i gent que entra i surt, uns vint mil joves anualment, que no són pocs. I respecte a la reunió també aquesta que comentàveu del 27 de gener sí que s'ha fet i és la reunió on després se'ns va convocar en aquests grups de treball que vam fer aquest dilluns, on s'han plantejat mesures per pal·liar la nostra situació. Creiem que hi ha bones intencions –almenys ens ho volem creure així–, però és el que us puc dir, que ara per ara no s'ha transformat res en actes o en fets que demostrin que

la situació es revertirà i per tant, vulguem o no, vivim una mica amb l'angoixa encara de si això canviarà.

Joan Albareda Rios (secretariat Federació Casals de Joves de Catalunya)

Com han sigut moltes preguntes diverses de diferents partits intentarem respondre com el màxim de respostes possibles d'una sola tirada. Em sap greu si alguna es queda sense respondre. Com contestant també com ha afectat la reducció de pressupostos, tant per les línies de la COSPE a la Convo, com per la posposició de la Convo d'aquest 2026, pel que fa al primer, com ja dèiem abans, ha sigut una reducció de més de vuitanta-set mil euros respecte el 2023, el que ha provocat una reducció estructural gran de cara a la federació, tant pel que fa com als seus projectes, com també a la seva oficina tècnica que s'ha vist reduïda gairebé al trenta-cinc per cent.

Això també té un efecte directe –que es preguntava–, de cara als casals de base, que han vist reduït el seu acompanyament tant pedagògic com de formació, com de les activitats que venen també suportades per la pròpia federació, i també s'han vist reduïdes en la seva distribució de finançament, com per projectes tant extraordinaris de forma anual com projectes que portaven fent en els últims anys i tenien una participació bastant considerable del seu propi territori.

Aleshores, també deixar clar, que també es preguntava, que sí que aquestes reunions que a principis del 2026 s'estan fent, de cara a contestar-nos quines seran segurament l'entrada d'aquest finançament aquest 2026, se'ns ha dit que la voluntat és que arribi el mateix mes que l'any passat, que era a mitjan d'agost. Així i tot, vista que encara les bases no han sortit dos mesos i mig després que l'última vegada, veiem que per molt que hi hagi voluntat en aquest cas, ho veiem complicat que pugui arribar a ser possible, tant de bo sí.

I respecte a les línies del 2027, el que necessitem clarament és una voluntat política per poder unificar les línies diverses que podíem trobar-nos a la COSPE i a l'IRPF el 2023, en una o diverses poques línies, de cara al 2027 per poder finançar l'estructura de la federació.

I poc més.

Josep Maria Ballesteros Martínez (Secretari general Federació Casals de Joves de Catalunya)

Sí, que afegir el que comentava el Joan, que per nosaltres és important que surti la convocatòria i que surtin sobretot les provisionals, els atorgaments provisionals, perquè nosaltres arrosseguem ja com un dèficit econòmic que ve des de la Convo es va instaurar a Catalunya i, per tant, necessitem aquest finançament i en el moment en què, o sigui, nosaltres demanem un crèdit a Coop57, que al final és una cooperativa de crèdit per tenir avançament, fins que no tenim aquesta provisional, nosaltres no podem demanar aquest crèdit. Per tant, si això s'endarrereix, la nostra estabilitat econòmica perilla moltíssim.

Joan Albareda Rios (secretariat Federació Casals de Joves de Catalunya)

Bé, i per últim, com a federació no respondrem intervencions que parteixen de partits que exerceixen discursos d'odi, desinformació deliberada o negació dels drets bàsics. El nostre objectiu avui és contribuir a la millora de les polítiques públiques de joventut, no entrar en dinàmiques de confrontació i ideologia estèril. Respectem la institució parlamentària i per això prioritzem el debat rigorós basat en dades i l'interès general de les persones joves.

El president

Gràcies per la seva compareixença.

Com que no hi ha més punts a l'ordre del dia, aixequem la sessió.

La s'aixeca a...